

LBRIS

We know
books

Alexandra Petrescu

Oglinda trecutului

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2025

LEBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Jocurile destinului

1.

Timpul și urmele

Viața este un amalgam de sentimente și emoții contradictorii. Am fost o piesă de puzzle într-un joc al sorții. Am picat cu picioarele goale și mi-am rănit sufletul fragil. Am fost la limită de multe ori, demonstrând că pot trece peste orice provocare.

Am pierdut omul care m-a crescut, învelișul protector creat de tata. Apoi, a început aventura spre dezgroparea trecutului tulbure al Ioanei Avramescu, umbra mamei descoperită într-un pod rece și plin de secrete. Acolo am fost fascinată să găsesc o lume a artei și a frumosului, o femeie strălucitoare. Imaginea contrasta foarte mult cu latura ei întunecată pe care am simțit-o ca un fior, asemenea unui drum presărat cu ghimpii trandafirilor lăsați în urmă de grădinarul obosit. O lume plină de secrete și minciuni unde nu am avut curajul să pătrund cu totul.

Mi-a trebuit timp pentru a relua procesul de durere, fără impedimentele din jur. M-am reîntors la mormântul tatei și am început să strig către nedreptatea de a-l lua de lângă mine. Acasă pustiul domnea. A început conștientizarea că el nu va mai fi și furia și-a făcut apariția. Am trântit cu lucruri prin casă, am țipat la tati care m-a părăsit. M-a lăsat singură, desculță și cu ușa globului deschisă. Mi-au trebuit zile întregi să pot procesa emoția, să o pot accepta. Apoi a venit

negocierea. Am încercat să admit realitatea și să caut un sens pentru pierdere. Am reflectat asupra relației tată-fiică. M-am plimbat prin amintiri, momente cheie, și am evaluat impactul pe care l-au avut asupra mea.

Pe parcurs, m-am confruntat cu regrete și remușcări legate de lucrurile nespuse despre trecutul mamei. Realizez că nu mai este prezent fizic, iar întrebările vor trebui confruntate chiar de mine. Acum, pentru prima dată, simt că sunt pregătită să lupt cu valurile.

Ah, ce greu și apăsător este să pășesc singură! Realitatea mă înconjoară precum un foc aprins în mijlocul copacilor, unde singura cale de a scăpa de ardere este să zbori. Sunt în continuare pierdută, inundată de tristețea năpustită peste suflet. Știu că va trebui să-mi reconstruiesc viața fără el. Durerea nu a dispărut complet.

În ceea ce-l privește pe Mihai, a vrut să mă ștergă complet din viața sa. Am încercat să înțeleg motivul din spatele deciziei. A fost o căutare neobosită a unui răspuns la întrebarea dureroasă „De ce m-ai lăsat atât de ușor?”.

Într-un final, am înțeles că pentru a-mi continua propriul traseu și a păstra echilibrul emoțional, trebuie să accept că l-am pierdut pe Mihai. Nu i-am putut da drumul complet. Acolo sunt încă sentimente și amintiri. Trebuie să învăț să pășesc mai departe, fără prezența sa.

Cât despre familia Adam, lucrurile nu s-au schimbat foarte mult. Alex s-a mutat în Anglia și continuă să lucreze online pentru compania Starlight Spectra Bijoux. Nu a mai încercat să mă contacteze. Așa cum mi-a spus, îmi va oferi spațiul și libertatea pe care i le-am cerut. Uneori, mă gândesc la el, mai ales în zilele ploioase când am timp să reflectez asupra celor întâmplare. M-a rănit într-un mod cumplit, m-a

păcălit, iar eu am fost naivă să cred într-un chip atrăgător. Am acea seară impregnată pe piele. Am ajuns în club, ne-am pierdut în ritmurile muzicii house. Am băut alcool și totul s-a transformat treptat într-un amalgam hipnotic al minții, iar eu am devenit o piesă de șah mutată cu ușurință în afara mesei. În camera de hotel, ochii mei erau plini de ceață, dar inima? Se spune că, deși acoperită de un strat subțire de protecție, ea tresare, simte și acționează. Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo? Doar el știe adevărul. Nu știu dacă vreau să-l aflu. Probabil îmi este frică de realitate. Până la urmă care este realitatea?

Am continuat să lucrez ca bonă pentru Teo. Relația mea cu Mara s-a transformat în una de prietenie. Uneori, când micuțul dormea, ne retrăgeam în living pentru a savura o brioșă caldă făcută de Oli sau pur și simplu pentru a discuta de-ale vieții teorii. Mara este o femeie plină de compasiune. Știe prin ce trec, i-am povestit totul. Aproape totul. Domnul Adam a fost reticent cu prezența mea în casă. Într-un final a acceptat. A văzut cât de mult m-am apropiat de Teo. Sentimentul a fost reciproc. Micuțul mă adoră. De multe ori am rămas peste noapte pentru ca Pavel și Mara să poată ieși în oraș sau în afară.

În paralel, lucrez online pentru un blog de modă. Scriu articole, ceea ce-mi produce un venit în plus. Mi-am reluat o activitate de care am uitat să mă bucur. Am început să practic din nou yoga, să grădinăresc. Septembrie a fost o lună prielnică pentru plantat. M-am ocupat de aspectul interior al casei, am zugrăvit pereții. Pe viitor mă gândesc să o scot la vânzare. Este o casă foarte mare, iar costurile întreținerii sunt pe măsură. Îmi va fi tare greu să mă despart de ea.

Până la urmă, în această lună am încercat să-mi repar cu scotch bucățile rupte din mine. Și ce am descoperit?

Sunt indecisă? Da, sunt!

Sunt temătoare? Da, sunt!

Sunt furioasă? Da, sunt!

Sunt dezamăgită? Da, sunt!

Sunt confuză cu privire la viitor? Da, foarte!

Îmi îmbrățișez emoțiile negative? Da, o fac! Sunt ale mele și nu mă voi mai lăsa doborâtă de ele.

Sunt încrezătoare? Da, sunt!

Mă accept cu totul? Da, o fac!

Sunt o fată plină de contradicții. Da, asta sunt eu!

Din experiențe voi învăța cum să obțin un echilibru. Până atunci, sunt o fată în descoperire.

Pe drum am închis ceva. Am fugit de el. Mi-a fost teamă să pășesc singură în nebuloasele sale.

TRECUTUL IOANEI AVRAMESCU

Acel trecut este ca o pată lungă ce continuă să se strecoare în viața mea. Am încercat să-l ascund sub pat. Nu am reușit. Rămâne prezent. Prin el am experimentat bucuriile intense, dar și durerile profunde ale vieții. Ținându-l sub pat sau ascunzându-l în pod, poate părea o soluție temporară. E o strategie care nu face decât să amâne momentul inevitabil al confruntării.

Mama mi-a lăsat o serie de indicii care m-au condus spre descoperirea ei și a mea. Am pornit de la un jurnal, unde i-am văzut tinerețea și frumusețea, dar și iubirea oarbă pe care o purta. Am găsit acel mesaj ascuns și am ajuns către „Anna Karenina”. Este cartea care m-a propulsat spre gară, locul unde eu și Alex am fost doi exploratori într-o mare de oameni. Am ajuns acasă la Ovidiu Petrace, un fost controlor de bilete pe care mama l-a cunoscut în trecut și căruia i-a lăsat o scrisoare pentru mine. Indiciul din mesajul mamei m-a condus

către medalionul în formă de stea, unde am descoperit că Elvira, mama lui Alex, și Ioana, au fost cele mai bune prietene. A fost o prietenie ruptă de niște secrete pe care încă nu le-am descifrat. În medalion am găsit următorul indiciu și am pornit spre casa din Cotroceni, locul în care povestea de iubire dintre Sergiu și Ioana a început. Țin strâns acea scrisoare și o duc la piept. Este aici, lângă mine, și mă îndrumă.

Draga mea,

Ai ajuns și aici. Ai avut parte de o aventură pe cinste. L-ai descoperit pe Ovidiu Petrance. Este omul care m-a ascultat, m-a înțeles. Mi-a oferit suportul de care aveam nevoie. Am avut încredere în el și se pare că nu m-a dezamăgit. La fel a fost și Elvira, draga mea prietenă pe care am lăsat-o în urmă. Ea îmi știa toate secretele. A rămas alături de mine, cel puțin așa am vrut să cred.

Din experiențe vei învăța că oamenii cu adevărat valoroși vor rămâne alături de tine indiferent de trecerea timpului. Când lumea pare să se clatine, iar orizontul pare să fie acoperit de umbrele îndoielilor, acești oameni valoroși reușesc să aducă lumină în calea ta. Ei reprezintă pilonii pe care te poți sprijini atunci când îți clădești drumul prin necunoscut. Rămâi lângă acei oameni și desprinde-te de cei care te-au abandonat. Nu știu dacă v-ați cunoscut. Dacă Universul este cu adevărat magic, știu că întâlnirea stelelor noastre va avea loc.

Știu că acum te aflii între umbră și lumină. Te simți pierdută. Ai foarte multe întrebări și ești confuză. Ești la răscruce de vânturi. Dar nu uita că fiecare început are câte o cheie care poate deschide sensul adevărat al existenței noastre. Întrebările tale vor găsi răspunsuri, iar confuzia va da loc clarității.

Acum, copilă, am să te invit într-o călătorie spre a-ți găsi o parte din sensul pe care-l cauți. Marea este o fereastră către lumea liniștită a viselor. Mergi către ea și-n port îl vei găsi pe omul care te

va călăuzi. Constanța te așteaptă! Ridică-te și începe să trăiești, Liz! Și nu uita, eu sunt chiar aici. Mereu voi fi!

Cu drag,

Mama care te poartă în suflet și în gând indiferent de distanță

Acolo voi descoperi următorul indiciu despre trecutul mamei, despre cine sunt, sau poate despre cine voi deveni. Îmi provoacă teamă.

Sunt pregătită să mă confrunt cu adevărul ascuns?

2.

După o lună...

Este o zi ploioasă de octombrie. Mă aflu în camera alături de Teo. Este foarte agitat. Încerc să-l liniștesc. A împlinit doi ani, o perioadă caracterizată de o dezvoltare rapidă, survenită cu schimbări în comportament. Problema principală este marcată de erupția dentară și apariția molarilor, provocându-i disconfort. După ce-l adorm, cobor să-i pregătesc iaurtul cu fructe. Cât timp zdrobesc zmeura, aud zgomotul unui motor de mașină. Mă uit pe fereastră. Îl văd pe Alex cum coboară. Trage un troler mare după el. Poartă o pereche de blugi tapered, o bluză Polo și un trench de culoare bej, cu o croială lungă, ajungându-i sub genunchi. S-a tuns. Are părul mai scurt. Mă desprind cu greu de imaginea sa. Continui să prepar gustarea. Minteaa mea este împrăștiată în toate direcțiile, asemenea unui șirag de mărgele rupt în bucăți de o mână nerăbdătoare să-l pună la gât. Nu știam că va reveni. Ce aș fi făcut dacă aș fi știut? E casa lui. Poate reveni oricând. Mara coboară în grabă pe scări și-l întâmpină cu voioșie.

- Nu știam că o să vii astăzi. Nu ai spus nimic.
- Am vrut să vă fac o surpriză. Am greșit?
- Cum să întrebi așa ceva? E casa ta. Ești bine-venit tot timpul. Să știi că Oli nu lucrează azi. Și-a luat câteva zile libere pentru a petrece timp cu nepoțica. Nu te poți bucura de

bunătațile ei, iar eu, va trebui să plec acum. Am o ședință la companie. Te superi?

– Nici vorbă. Mergi! Oricum sunt obosit după drum. Am avut întârziere.

Mara îi dă o îmbrățișare strânsă fiului vitreg, apoi pleacă. Mă ascund într-un colț al bucătăriei. Sper că Alex deja a urcat în cameră. Astfel voi evita orice interacțiune cu el. Spatele îmi atinge frigiderul rece și simt un cub de gheață topindu-se pe șira spinării. Aștept și în același timp număr în gând până la zece. Buzele mi se mișcă în sus și jos, într-o încordare ținută sub control, cel puțin asta vreau să cred. Mâinile deja au început să-mi tremure, semn al neliniștii brusc apărute, amenințând să descopere fragilitatea ascunsă sub aparența mea stoică. Iau castronul cu iaurt și fac câțiva pași. Atunci îl văd pe Alex. Stă în dreptul scărilor și mă privește.

– Hello, străino!

– Bună, Alex!

– Nu te-ai schimbat deloc.

– Nici tu! Ai rămas același mitocan pe care l-am cunoscut!

– Spune fata cu plastilina-n păr. Lasă-mă să...

Își duce mâna spre părul meu și încearcă să dezlipească bucata de plastilină roșie prinsă în timp ce mă jucam cu Teo. Încerc să mă feresc, dar contactul este inevitabil. Atunci observ tatuajul său pe biceps. Este o stea în centrul căreia este scrisă litera E. Mă gândesc că este de la Elvira, mama sa, ori...? Nu, chiar nu...

– Trebuie să plec!

– Nu pleca!

– De ce?

– Vreau să-ți dau o îmbrățișare!